

ZLOMY A PĀ~ELOMY IX.

ĀšterĀ½, 04 prosinec 2012

Po tĀ™ech mĀ›sících vstávání na pĀ~l šestou jsem se vzbudil pĀ™ed pátou a automaticky se sbalil do práce – problém byl v tom, Ā¾e aĀ¾ venku mi došlo, Ā¾e pĀ™ijdu o pĀ~l hodiny dĀ™ív. A pak Ā¾e ranní vstávání je zdravé. A na druhou stranu ... Hradec, pĀ™edvánoĀ~ní a takhle brzy po ránu, to je nádhera.

Stromy jsou ovešeny svĀ›týlkama, do ticha padají bílé vloĀ~ky... prostĀ› Vánoce jsou na spadnutí...Bum! Houby Vánoce – já jsem s sebou málem spadnul pĀ™ímo na promenádĀ›. NĀ›jak jsem to vybral, jen doufám, Ā¾e nebudu muset v pĀ™ímštím roce platit za endoprotézu. ÚplnĀ› mi staĀ~í rozpoĀ~et zatíĀ~enej školou. VĀ~era se mi podařilo zvládnout konzultaci z makroekonomie tak, Ā¾e z toho byla nakonec zkouška, takĀ¾e tu nejproblémovĀ~jši mám za sebou. Škoda, Ā¾e tenhle pĀ™edmĀ›t se zrovna moc ve vládĀ› neprovozuje. MoĀ¾ná by se pak tak nezvyšovaly danĀ› a neškrtila spotĀ™eba, ale taky je moĀ¾ný, Ā¾e jako makroekonomické laik do toho prostĀ› nevidím. I kdyĀ¾, jestli je kvalita našeho vedení podobná kvalitĀ› registru vozidel a sociální správy a vyhodnocování kandidátĀ› a vĀ~bec... radĀ›ji bacha na ten klouzavej chodník. PĀ™ed univerzitou jsem se naštĀ›stí sešel s Josefem, správcem budovy, jinak bych si do šesti asi zastepoval. „To znám, „ povídá, kdyĀ¾ jsem mu vysvĀ~tloval, proĀ~ jsem tady tak brzo. „Já jsem pĀ›t let vstával do práce ve Ā~tyĀ™m, a zĀ~stalo mi to do dneška. ProstĀ› se ve Ā~tyĀ™m vzbudím, aĀ¾ chci nebo ne. Ale zas na druhou stranu – v mém vĀ›ku uĀ~ vyuĀ~iju aspoĀ~ na Ā~rání.“ „No jo. JenĀ¾e jestli já si zvyknu kvĀ~li tomu se budit aĀ¾ v pĀ›t, tak to v urĀ~itým mĀ~Ā¾e být uĀ¾ pozdĀ›,“ odvĀ~til jsem. „Z toho si nic nedĀ~lej. Jednou jsem takhle po ránu dorazil do práce a nĀ›jak jsem si spletl dveĀ™e – víš,, jak jsou ty dveje vchodový z boku.“PĀ™ikývl jsem a zapálil jsem si. Po ránu a v zimĀ› mají ty oblĀ~ky dýmu zvláštní chuĀ~. „To bys nevĀ~Ā™il, co všechno jsem vyvádĀ›l, abych se dostal dovnitř, neĀ¾ mi došlo, Ā¾e se snaĀ~ím dostat do tĀ›ch špatnejch. Málem uĀ¾ jsem zaĀ~e vloĀ¾ku.“Zasmál jsem se.„A víš proĀ~ ti to Ā™íkám teĀ~, ve tmĀ›?“„Netuším.“„Aby nebylo vidĀ›t, jak jsem blbej.“ OtevĀ™el dveĀ™e a vklouzl jsem dovnitř. Uvítala nás vĀ~nĀ› jak v lese. Ā~erstvĀ› ukousnutý borovice stály ve vstupní hale a vonĀ~ly na plný pecky.„T aĀ¾ ti to dneska odsejpá.“„TobĀ› taky.“ Odsejpalo. MoĀ¾ná na tom ranním vstávání fakt nĀ›co bude. KĀ™eĀ~kodlak uĀ¾ nás opustil, musel ke konci roku vybrat asi tĀ™icet dní dovolené, takĀ¾e ho vyhnali uĀ¾ koncem PĀ™ímští týden bude pryĀ~ i PĀ™emek. ProstĀ› Vánoce, kam se podíváš. „Jirko, došly vám pĀ™edvolání.“ vítala mĀ› Pavlínka ve dveĀ™ích.„Myšce taky?“„Jo, jo. TakĀ¾e se tomu as nevyhne, Ā¾e?“ oklepávala mĀ› moje milovaná, abych nenaklepal vloĀ~ky do bytu. „Asi ne. Na kdy to je?“„PĀ™ímští úterý.“ „Myslíš, Ā¾e Milena pĀ™ijede?“„Nevím. Nedokážu to odhadnout. Ale je moĀ¾ný, Ā¾e jo. ProtoĀ¾e teĀ~ uĀ¾ nejde vĀ~bec o nic.“ „Dáš si Ā~aj?“„Kafe, láska.“ Majolenska spala, sedli jsem si chvíli a koukali do ohništĀ›... tedy na nĀ›co v bednĀ›. Ā~lovĀ~k si musí nĀ›kdy odpoĀ~nout. MĀ›l jsem Pavlínu pĀ™itulenou pod kĀ™ídlem a bylo mi dobĀ™e. MoĀ¾ná c obĀ~ma. „Mám tam jít s vámi?“ Zamyslel jsem se. Je pomĀ~rnĀ› hodnĀ› pravdĀ›podobné, Ā¾e pokud Milena pĀ™ijede, nepĀ™ijede sama.„MoĀ¾ná by to nebylo špatné. Ale zas na druhou stranu, asi bude lepši, kdyĀ¾ si to vyĀ™ídíme sami. Nebylo by to fér tebe a Majdu takhle... pouĀ~ít.“ „Fér? PromiĀ~, ale vzhledem k tomu Ā¾e tĀ› oškubala jako husu, bych tohle slovo zrovna nepouĀ~ívala.“ „To uĀ¾ je dávno. Navíc, Myška se s ní nevidĀ~la víc jak dva roky a víš sama, jaké vztahy teĀ~ mají.“„No právĀ›.“ Ā½enská logika. PĀ™emýšlím, v Ā~em je teĀ~ o krok vepĀ™edu. „Jak právĀ›?“ „T spíš by potĀ™ebovala podporu.“„Ona ji má. Neboj.“ Kafe zavonĀ›lo stejnĀ› jako láska. Byl jsem hodnĀ› unavenej, ale napadlo mĀ›, Ā¾e bych mohl s Majdou, aĀ¾ se nabaští, vyrazit na nákupy. „Dej mi seznam nakoupíme s Majdou.“„To nemusíš,, já si klidnĀ› skoĀ~ím.“ „No já taky nĀ›kdy musím obkounout JeĀ~íška, víš?“ „Tak jo. Myslíš, Ā¾e jsem byla letos hodná?“ Byla jsi k seĀ~rání milĀ~ku. ONA Nerozumím tomu, jak to ten Jirka mĀ~Ā¾e vydrĀ~et. TĀ™mí mĀ›síce v kuse dvanáctky, k tomu š práce a ještĀ› sem tam uvaĀ™í. Dokonce se mi jednou stalo, Ā¾e jsem prostĀ› zaspala i na krmení, a kdyĀ¾ se probudila tak si ty dva spolu špitaj. UĀ¾ se ani moc nedivím, Ā¾e se Myška rozhodla jít s tátou. A jen doufám, Ā¾e s ním jednou neodejde i Majolenska. Dneska skoĀ~il nakoupit, Majdu vzal s sebou a já mĀ›la sto chutí se natáhnout. Jak to Jirka Ā™íká? UdĀ›lej to, co udĀ›lat chceš? Ne. To není fér. Ale zas na druhou stranu... udĀ›lat si kafiĀ~ko, na chvíliĀ~ku si natáhnout nohy, podívat se, co zrovna vyvádí lvetka BartošĀ~… jeĀ~íš,, já snad na tý mateĀ™ský zcela zblbnu. Zrovna kdyĀ¾ se konvice rozhodovala, Ā¾e si na mne zapíská, napadlo nĀ›co podobného i zvonek. „Myškooo?“„Joooo...“ JeštĀ›, Ā¾e je taková... konzervativnĀ› vychovaná – Ā~lovĀ~k se na ní mĀ~Ā¾e spolehnout.„MĀ~Ā¾eš otevĀ™it?“„JasnĀ›.“ dveĀ™e, klika letí... nebo jak to bylo v tom Erbenovi.„Ahoj! Kde ty se tu bereš?“Asi nĀ›jaká kámoška, ještĀ› dobĀ™e, Ā¾e jsem tam nešla.Zalévám káviĀ~ku, vĀ~nĀ› se rozbíhá po celé kuchyni.„Aj ja by som si dala,“ ozvalo se za mnou. No to snad ne. Petra. A má náruĀ~ plnou balíká~. „No kde ty sa tu bereš?“„Ja som tu za JeĀ~íška, to sa môĀ¾e. Ā½e áno Myška?“ „No to se musí dokonce. Stavíš se pak u mĀ› v pokoji? Mám tam novejší nábytek.“ Kam ta Ā¾enská na ty spojence chodí.Zalila jsem kafe dvĀ› a šly jsme si sednout do obýváku. „Teba neni moĀ¾né sa zbaviĀ~,“ zeptala jsem se jí na rovinu. „Ale Pavlínka moja, preĀ~o by si to robila? VeĀ~ inú sestriĀ~ku nemáš.“„No, niekedy si myslím, Ā~i by nebolo lepšie byĀ~ jedinĀ~ikom.“ Zasmála se. „NehroĀ~ to. Proste ma napadlo, Ā¾e prinesiem nejaké darĀ~eky pod stromĀ~ek.“„A Ā~o Ā~a ešte napadlo?“ Znáš ji. Ta potvora nepĀ™íšla jen tak.„Vieš. Nejako som sa nepohodla s mamou. Asi má nejaké starecké chmury alebo Ā~o.“ Houby chmury, uĀ¾ tĀ› má taky plné zuby.„No a tak ma napadlo… vadila by som vám moc, keby som tu na štedrý deĀ~ bola?“ Kdybych místo lĀ~íĀ~ky mĀ›la bagr, zahrabala bych ji. A byl by klid. A do toho mi pípl telefon.

Jirky: Miluju tÄ›. ROMAN